

Vieta, kur dzīve ir skaista, – Quinta Nova, 27.05.2011

Tā kā pirmajā reizē uz „Quinta Nova” mani veda liels autobuss un tas notika tumsā, tad ceļš likās mierīgs un tumšs. Turklāt pusi ceļa es pavadīju miegā. Pie tam vēl miera sajūta, ka pie stūres ir vietējais, nomierina daudz vairāk. Tad es vēl nezināju, ka portugāļi esot traki braucēji, no kuriem jāuzmanās. Tāpēc pirmajā braucienā man ne prātā nenāca tas, ko ieraudzījām šoreiz, braucot ar mašīnu paši – dienā.

Uz „Quinta Nova” var aizbraukt pa diviem ceļiem, bet jebkurā gadījumā, vai brauc no vienas vai otras puses, ceļam uz „Quinta Nova” ir jāsagatavojas – tas, vismaz mūsaprāt, ir gana ekstrēms, kas nenozīmē, ka te ir bedres vai no klintīm krītoši akmeņi (kaut gan arī tie droši vien kādam gadās), bet gan – ceļš ir mazs un līkumains, uz tā, pēc mūsu sapratnes, vietas pietiek tikko vienai mašīnai, bet, kā apgalvo vietējie, – droši divām. Jāņem vērā, ka ražas laikā te izmainās divas smagās mašīnas, jo tiek vestas cisternas ar vīniem un kravas ar ogām, olīvām. Šie ceļi atšķirībā no citiem, pa kuriem jau šajā ceļojumā esam līkumojuši, ir nedaudz citādi, un galvenokārt ar to, ka te nav nekādu norobežojumu – tikpat labi kādā brīdī vari ar vai bez mašīnas atrasties vīnogulājos (jācer gan, ka ne). Pa retam kādu mazs koks vai zāles gabals ir tas, kas liek manīt, ka tur beidzas ceļa mala. Tas ir reti un maz.

Ceļš pat rūdītiem autobraucējiem ir svīšanas vērts. Braucot pirmajā reizē, mana un vīra vienīgais temats, par ko varējām runāt, ir – ceļš un braukšana, ja pretī brauc mašīna un labi, ka mūsu josla ved pa ceļa iekšējo daļu (bet diemžēl atpakaļceļā tā nebūs). Pēc 20 minūšu brauciena no lejas, no Pinhão, mēs nonākam „Quinta Nova”. Tā kā šeit esmu jau otro reizi, es zinu, kas mūs sagaida. Bet mans vīrs – jā, viņam, tāpat kā man pirmajā reizē, elpa aizraujas pēc tam vēl vairākas stundas un pa ceļam iegūtā slapjā mugura uzgavilē priekā, jo ikviens metrs, ko nobraucām, ir tā vērts. Ne velti šo īpašumu uzskata par Douru ielejas vienu no skaistākām vietām.

Jau pirmajās stundās mēs sākam plānot, cik forši te būtu atbraukt ar bērniem, par ko mums liek domāt kāds pāris ar diviem bērniem, kuri te skraida un smejas, lec un krīt, jo šis lielais nams viņiem ir kā pils. Iekšā koridori, istabas, bērnu spēļu istaba un labirints pie labirinta. Un viss, kas atrodas ārpusē, – vairākas terases, vietas, kurās pabūt netraucēti pašiem. Te pat tad, kad ir pilns viesu nams, neviens netraucē citiem, jo īpašums ir liels, katra vieta iekārtota tā, lai ir kāda atpūtas zona un lai visiem būtu labi.

„Quinta Nova” šeit atrodas jau kopš 18. gadsimta un pieder vienai no pasaules lielākajām vīna korķu ražotāju kompānijām „Grupo Amorim”. Skati no šī īpašuma visapkārt ir vairāk nekā iedvesmojoši. Te kāds autors varētu

uztapināt labu un skaistu sirdi plosošu romānu. Visapkārt kalni, Douru upe, ceļi, pa kuriem traucas mašīnas, apelsīnu un mandeļu koki un, pats galvenais, – nenorimstošais miers. Kā paradīze zemes virsū.

Pēc peldes baseinā ar skatu uz Douru upi un kalniem mēs paņemam pa „Quinta Nova Grainha White” baltvīna glāzei un, sēžot saules apspīdētajā terasē, zviļņos, zem pusgatavu plūmju koka, nesakot neko, baudām mieru un klusumu. No mājas atskan bērnu smieklu skaņas, kaut kur blakus darītavā kāds aktīvi diskutē par vīniem, kāds darbinieks atbrauc un kāds aizbrauc. Tā nemanot paiet stunda, un ir laiks vakariņām.

Lai iepazītu īstu portugāļu virtuvi un viesmīlību, to, ko cilvēki ēd mājās un kādi viņi ir patiesībā, „Quinta Nova” ir labs sākums šādai izzināšanai, jo vakariņas gatavo šī nama pavāre, kas te strādā jau gandrīz 30 gadus un gatavo tieši to, kas reprezentē Portugāli pašās saknēs. Pirmajās vakariņās pēc sātīgās maltītes, kuru pusdienās ieturējām tuvējā DOC restorānā, mēs šeit ēdam tikai apelsīnu tarti. Apelsīni noplūkti no kokiem tepat īpašumā. Es šovakar, nespējot izvēlēties no plašā tēju klāsta, baudu „Quinta Nova” vīnogu lapu tēju un vīrs – „Quinta Nova LBV” portvīnu. Ir tik labi. Sēžam lielajā istabā, šķirstām interesantās grāmatas (to te ir daudz, lai ir dažādas tēmas un visiem pietiktu) un baudām mieru, kas pagaidām šajā brīdī liekas visdārgākais. Dzirdam, kā virtuvē rosās pavāre un viesmīle. Ir vēls un laiks gulēt, lai no rīta celtos agri un izbaudītu skaistos Douru ielejas rītus.

Brokastīs – kas man īpaši patīk – kafija no mazā „Nespresso” aparāta (jo man tiešām neiet pie sirds tās siltās uzlietās kafijas), svaigi spiesta sula no augļiem, kas plūkti tepat īpašumā, un svaigi cepta kūka – šoreiz *Bolo de Laranja*. Protams, ka tas nav viss, jo šeit viesus lutina ar izciliem maigi krēmīgiem jogurtiem, labu portugāļu sieru, pašu gatavotiem ķiršu, dažādu vīnogu, vīģu džemiem, kā arī cidoniju marmelādi un rozmarīna un eikalipta medu. Svaigas maizes, gaļiņas, ūdens, pārslas. Tas viss te ir un to visu gribas, jo kvalitātei te žēlota netiek.

Mums šodien piebiedrojas kāds pavecāks franču pāris. Esošais portugāļu pāris ar bērniem dodas braucienā pa Douru, virpuļojot pa kalniem lejā, tāpat kā mēs. Pusceļā satiekamies. Nezinu, kurp dodas viņi, bet mēs – uz DOC restorānu, lai satiktos ar Rui Paula un pēc tam tālāk, pēc viņa ieteikuma, – uz *Amarante*, kur iespējams iegādāties visklasiskākās klostera kūkas.

„Quinta Nova” ir ne tikai lieliska vieta, kur palikt, bet arī ļoti, tiešām ļoti labu vīnu ražotājs, ražojot gan baltus, gan sarkanus, gan portvīnus (arī baltu un sarkanu). Šī ir viena no tām retajām vietām, kurā, degustējot visu sortimentu, patīk ikviens vīns, tiešā katrs no vīniem, nevis tikai izlasīti labākie (no desmit cilvēkiem, kas degustēja vīnu pirmajā reizē, kad te biju, es neesmu vienīgā, kas tā domā). Bez vīna „Quinta Nova” ir arī pašiem savas tējas – vīnogu lapu, olīvu lapu, kumelīšu, viršu un irbuleņu. Lai nekas neietu bojā no tā, kas aug plašajos īpašumos, tiek ražoti arī džemi – ķiršu, vīģu, *Tinto Cão* un *Touriga Nacional* vīnogu, kā arī cidoniju marmelāde un viens no ļoti interesantiem produktiem – eikaliptu un rozmarīna medus. Eikaliptu šajā Portugāles daļā ir tiešām daudz, tāpēc arī medū tas sastopams. Te, pat braucot ar mašīnu, īpaši lietus laikā, atverot mašīnas logus, var gaisā sajust, kā smaržo eikaliptu mežs.

Tā kā šodien pusdienas esam ieturējuši minimālas, vakariņās iegrimstam „Quinta Nova” piedāvājumā – sākam ar *Crepe de cogumelos*, pēc tam nāk viens no super ēdieniem – *Cabrito Assado* – un nobeigumā *Mousse de Mel* (spēcīgais eikalipta un rozmarīna muss ir tiešām spēcīgs, man tik liels trauks ir par daudz). Pēc skaistas, mierīgas dienas, kurā esam izstaigājuši īpašumu (daļu), saēdušies tikko no koka norautus apelsīnus un trīs šķirņu mandeles, vakars beidzas atkal ar siltu tēju – šovakar irbuleņu, un pēc tam jau ir laiks gulēt.

Kā jau visos ceļojumos, viss reiz beidzas, un parasti viss labais beidzas daudz ātrāk, nekā gribētos. Arī šeit. Pēc brokastīm, kurās mūs jau lutina ar jaunu kūku, ārā – ar skaistu laiku un smaidu no vietējo puses, mēs dodamies prom, prom no Portugāles un Douru ielejas. Žēl, bet es zinu, ka drīz atgriezīsimies. Pavisam drīz.

Teksts autors Signe Meirāne

www.cetrassezonas.lv

www.quintanova.com